

udtalt her i Dag angaaende Forslagets Hovedprincip, idet jeg ligesom har gaaet ud fra, at der i dette Lovforslag i altfor høj Grad er taget Hensyn til en Teori, som vistnok videnskabeligt set kan være ganske god, men som næppe, naar vi komme til at staa over for Livets Praksis, vil vise sig at holde Stik. At man ikke i højere Grad har taget Hensyn til den foreløbige Betænkning, eller rettere slet ikke har taget Hensyn til den, kan vel være en Praksis, der, som den højtærede Landbrugsminister oplyste, i Almindelighed følges, men jeg synes dog, at man, naar et Udvalg har nedlagt et ret betydeligt Arbejde i en saadan foreløbig Betænkning, vilde handle mere hensynsfuldt ved at tage noget Hensyn til denne, og jeg for mit Vedkommende har det Indtryk, at Udvalgets Arbejde var alvorlig rettet paa at bringe noget ud af Forslaget, og at det arbejdede saaledes, at det vistnok kunde være sit Arbejde fuldt ud bekendt. Da den omhandlede Teori nu er kommen frem igen under Omtalen her i Tinget, og det synes, som om Ministeren væsentlig bygger paa den, kunde det dog maaske være paa sin Plads at minde om, hvad den højtærede Indenrigsminister udtalte i sidste Samling, thi deraf vil vistnok fremgaa, at der vil være noget misligt ved at overføre Teorien i Praksis. Han udtalte nemlig ved første Behandling af Lovforslaget her i Tinget: „Det vil ikke være muligt for noget Menneske at paavise, at en Fredning overhovedet er nødvendig, og endnu mindre, at det er nødvendigt at gøre det paa den Maade, som Fredningen er udført her i Konventionen“. Deraf fremgaaer, at den højtærede Minister selv har næret Tvivl om, hvorvidt man har truffet det rette. Det forekommer mig dog rigtigt nok, at man i saa Fald udsætter Fiskerne for et Eksperiment med levende Mennesker og ikke med Fisk, og dette Eksperiment vil kunne komme til at gaa ud over adskillige Familier her i Landet. Jeg mener derfor, at man næppe vil kunne gaa med til den strenge Beskyttelse, som Lovforslaget tilsigter, men maa stræbe efter at begrænse den ikke saa lidt endda; i den Retning slutter jeg mig ganske til den ærede sidste Talers Udtalelser. Vi ere selvfølgelig enige om Beskyttelsen, for saa vidt vi maa erkende, at den er nødvendig til Fremme af Fiskeriets Interesse, idet Fisken derved vil blive mere salgbar, men vi ville ikke kunne gaa med til en Beskyttelse, der vil kunne komme til at gaa ud over en betydelig Del af Landets Indbyggere, saa at vi for at fremme en Teori vilde komme til at skade vore Medmennesker. Til de Egne, som have

følt sig ilde berørt af det foreliggende Lovforslag, hører hele Rysten langs Øresund, og der er derfra, ligesom fra en overordentlig Mængde andre Steder i Landet indsendt Andragender til Fiskeriuudvalget, i hvilke man har anmodet om at sørge for, at der tages mere Hensyn til Fiskernes Interesser. Det er jo et meget vanskeligt Arbejde at fremme Fiskernes Interesse, saaledes at de alle kunne være tjente dermed, man tør vel endog saa gaa ud fra, at det vilde være temmelig ugørligt at udarbejde et Lovforslag, som vilde finde alle Fiskeres Tilfredshed, men der er i alt Fald for Øresundets Vedkommende ingen Tvivl om, at de Fiskere, der ernære sig ved at fiske i selve Øresund, uden Undtagelse ere ganske enige om, at det Lovforslag, der foreligger her, vil skade dem i betydelig Grad, og det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) har for ganske kort Tid siden udtrykt den Frygt, som Fiskerne nære. Der er alene i Skovshoved og Taarbæk ca. 200 Familier, der ville være truede, hvis Konventionen vedtages i den Skikkelse, i hvilken den her foreligger. Rødspættefiskeriet er det vigtigste for disse Folk, og de have anført mod Forslaget, at den Rødspætte, som opholder sig i Øresund, er en særlig Art, der stont konsmoden og udvoiksen alligevel er mindre end Rødspætten f. Eks. i Kattegat og aldrig har været større i Mands Munde. Gamle Fiskere derude forsikre, at man ikke har fundet større Rødspætter tidligere end man finder dem den Dag i Dag. Det synes at vise, at en Beskyttelse efter saa strenge Former som Lovforslaget forudsætter, ingenlunde er nødvendig i Sundet, men endog saa vil være overordentlig skadelig. Det er klart, at hvis dette Forslag vedtages i den foreliggende Skikkelse, vil det betyde Kun for en Mængde af de Fiskere, der bo ved Øresund. Dette Lovforslag tilsigter at forbyde Zlandbringelse, Salg og Transport af slike Fisk, og det er en strengere Bestemmelse end nødvendig. Man kan gaa over til en Beskyttelse, men man maa i alt Fald tillade Fiskerne at nyde til eget Forbrug den Fisk, de ifølge Lovforslaget ikke maa sælge. Det er vistnok rigtigt at gaa til et mindre Maaal end det, der er foreskrevet, 8½ eller rettere 9 Tommer. Jeg har tilladt mig at foreslaa 8½, Udvalget havde samlet sig om 9, medens Maalet efter den gamle Fiskerilov af 1888 er 7¼ Tomme, naar man gaar ud fra det ny Maaal, der skulle være bestemmende, ellers er det 8 Tommer fra Snudepidfen til Haleroden, og det vilde dernæst være en Udvej, mener jeg, om man tillod Fiskerne at benytte disse Fisk til eget Forbrug, naar de